

عنوان مقاله:

نقد علامه طباطبایی بر جمع میان عرفان، برهان و قرآن در اندیشه ملاصدر

محل انتشار:

همایش ملی اندیشه های فلسفی کلامی علامه طباطبایی (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 2

نویسنده:

حسن رهبر - استادیار فلسفه و حکمت اسلامی دانشگاه سیستان و بلوچستان، زاهدان

خلاصه مقاله:

بسیاری از متفکران و پژوهشگران در حوزه فلسفه اسلامی، وجه تمایز میان حکمت متعالیه ملاصدرا و دیگر مکاتب فلسفه اسلامی را عملکرد ملاصدرا یا دست کم تلاش وی برای جمع میان سه مشرب فلسفی، عرفانی و قرآنی می دانند که ملاصدرا در آثار خود تلاش کرده است به آن نائل آید. در کنار موافقانی که روش ملاصدرا با خود همراه ساخته است، مخالفانی نیز به چشمی خورند که نه تنها جمع میان عرفان، برهان و قرآن را نادرست می پندارند بلکه فراتر از آن، اساساً آن را امری ناممکن و از زمره محالات تلقی می کنند. علامه طباطبایی که خود از زمره شارحان حکمت متعالیه محسوب می شود، صراحتاً تلاش ملاصدرا را برای جمع میان سه مشرب فلسفی، عرفانی و قرآنی بی نتیجه می داند و معتقد است او نتوانسته است اختلاف میان این سه مشرب را از میان بردارد. علاوه بر این، وی معتقد است هرکس تلاش کند این اختلاف را از بین ببرد بیشتر اختلافات را دامنخواهد زد. علامه طباطبایی جمع میان عرفان، برهان و قرآن را ناممکن و نشدنی می داند چنانکه هرکس بخواهد دو ضلع اضلاعثلثی را به هم نزدیک کند، ضلع سوم را از آنها دورتر می سازد.

کلمات کلیدی:

علامه طباطبایی، جمع عرفان، برهان و قرآن، ملاصدرا، نقد، حکمت متعالیه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1135682>

